RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 65.319 van 18 maart 1997
in de zaak A. 68.411/VII-13.847.

In zake : de b.v.b.a. GARAGE VAN DE WATER en zonen,
die woonplaats kiest bij
Advocaten E. KERSEMANS en J. SURMONT,
kantoor houdende te TURNHOUT,
Merodelei 112

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

tussenkomende partijen :

I. 1. Constant HENDRICKX,
2. Maria PAEPEN,
wonende te KASTERLEE,
Nachtegaalstraat 16,
II. Johan VAN GORP,
wonende te KASTERLEE,
Mgr. Cardijnstraat 10.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. Garage VAN DE WATER en zonen op 4 april 1996 ingediend heeft om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 8 februari 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij de beroepen die werden ingediend tegen het besluit van 4 september 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kasterlee houdende het verlenen aan de verzoekende partij van de milieuvergunning tot het hernieuwen en veranderen van een garage met herstelwerkplaats te Kasterlee, Mgr. Cardijnstraat 9, gegrond worden verklaard, het beroepen besluit opgeheven en de vergunning geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. SURMONT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van de Adjunct van de directeur E. DE LAETER, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat G. VRINTS die, loco Advocaat H. HENDRICKX verschijnt voor de eerste twee tussenkomende partijen;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat Constant HENDRICKX en Maria PAEPEN met een verzoekschrift van 2 mei 1996 hebben

gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat Johan VAN GORP met een verzoekschrift van 13 mei 1996 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 23bis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het milieuvergunningsdecreet) en van artikel 50, 3˚, van het besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) en dat haar argumentatie als volgt kan worden samengevat.

De termijn voor de behandeling van de beroepen die door de tussenkomende partijen werden ingesteld tegen het besluit van 4 september 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kasterlee werd bij beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 21 december 1995 met één maand verlengd.

De verzoekende partij heeft hiervan geen kennis gekregen.

Deze beslissing was niet gemotiveerd.

Derhalve diende de bestendige deputatie op die beroepen uitspraak te doen binnen vier maanden, nl. uiterlijk op 15 januari 1996, vermits die termijn ingaat na ontvangst van het eerste beroepsschrift, te weten op 15 september 1995;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota als volgt op antwoordt.

De beslissing tot verlenging van de termijn werd op 4 januari 1996 medegedeeld aan de verzoekende partij.

Deze mededeling was "inderdaad niet gemotiveerd".

Bij gebrek aan reactie van de verzoekende partij moet aangenomen worden dat deze laatste geenszins in haar belangen geschaad werd;

2.1.3. Overwegende dat de eerste twee tussenkomende partijen aanvoeren wat volgt.

Het is niet bewezen dat de beslissing tot termijnverlenging niet aan de verzoekende partij werd medegedeeld en het is niet vereist dat een afschrift van het betrokken besluit zelf ter kennis moet worden gebracht.

Uit het bestreden besluit blijkt waarom de beslissing tot termijnverlenging werd genomen, nl. omwille van het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie die uitdrukkelijk tot die verlenging adviseerde. Aldus bevatte de beslissing van 21 december 1995 de juridische en feitelijke redenen waarop de verlenging was gebaseerd.

Bijgevolg werd het bestreden besluit tijdig genomen;

2.1.4. Overwegende dat het middel ernstig is om de volgende redenen.

2.1.4.1. Het administratief dossier van de zaak bevat niet het besluit van 21 december 1995 tot verlenging met één maand van de behandelingstermijn van de beroepen. Het bevat wel de mededeling aan de betrokkenen, onder meer aan de verzoekende partij, dat voormelde beslissing werd genomen en dit zonder enige motivering.

De verwerende partij geeft in haar nota zelf toe dat het besluit van 21 december 1995 niet was gemotiveerd.

2.1.4.2. Nochtans bepaalt artikel 23bis van het milieuvergunningsdecreet, ingevoegd bij het decreet van 22 december 1993, dat "bij gemotiveerd besluit" de bevoegde overheid de termijn om uitspraak te doen over het beroep één maal met maximum één maand kan verlengen.

Een eerste lezing van voormeld artikel 23bis lijkt tot de conclusie te moeten leiden dat het in de verlengingsbeslissing zelf is dat de desbetreffende motivering moet worden teruggevonden en niet in het besluit dat uiteindelijk uitspraak doet over de beroepen.

Overigens bevat ook het bestreden besluit die motivering niet.

Bijgevolg lijkt te moeten worden aangenomen dat de beslissing tot verlenging van de behandelingstermijn van de beroepen onwettig is.

2.1.4.3. In de huidige stand van het geding komt de beslissing van 21 december 1995 voor als een louter voorbereidende handeling, deel uitmakend van een complexe administratieve rechtshandeling, die niet met een afzonderlijk annulatieberoep kan worden bestreden.

Aan de verzoekende partij lijkt dan ook niet te kunnen verweten worden dat zij die beslissing niet heeft bestreden en evenmin lijkt daaruit een gebrek aan belang bij het desbetreffend middel afgeleid te kunnen worden.

2.1.4.4. De hoger vastgestelde onwettigheid van het besluit van 21 december 1995 lijkt tot gevolg te hebben dat de verwerende partij haar beslissing over de beroepen diende te nemen binnen de door artikel 50, 3°, van Vlarem I bepaalde termijn van "vier maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep".

De beroepen van de tussenkomende partijen werden op het provinciebestuur ontvangen respectievelijk op 15 september en 6 oktober 1995.

Derhalve lijkt het bestreden besluit van 8 februari 1996 laattijdig genomen;

2.2. Overwegende dat ook de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vervuld is, en wel om volgende redenen.

De verzoekende partij voert op goede gronden aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit meebrengt dat zij haar activiteiten dient te staken, vermits haar lopende vergunning verstreek op 30 mei 1996.

De verwerende partij betwist het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet.

De eerste twee tussenkomende partijen stellen ten onrechte dat het aangevoerde nadeel louter financieel van aard is, vermits voormeld nadeel het voortbestaan van verzoekster betreft.

Het argument van de drie tussenkomende partijen dat de verzoekende partij reeds sedert 1991 wist dat zij ten laatste tot 1996 nog een vergunning kon krijgen, is vreemd aan de vraag of verzoekster door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat.

Het argument van de eerste twee tussenkomende partijen dat verzoekster met het instellen van haar vordering heeft gewacht "tot de termijn van

60 dagen bijna verstreken was" ontkent op zichzelf beschouwd evenmin het bestaan van bedoeld nadeel;

3. Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

> "(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken van Constant HENDRICKX, Maria PAEPEN en Johan VAN GORP om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen worden ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 8 februari 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij de beroepen die werden ingediend tegen het besluit van 4 september 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kasterlee houdende het verlenen aan de b.v.b.a. GARAGE VAN DE WATER en zonen van de milieuvergunning tot het hernieuwen en veranderen van een garage met herstelwerkplaats te Kasterlee, Mgr. Cardijnstraat 9, gegrond worden verklaard, het beroepen besluit opgeheven en de vergunning geweigerd.

Artikel 3.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 4.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M.-R. BRACKE.**